

Een tijgerjacht

door: Joh. van Hulzen.

1)

Het gebeurde op Java, jaren geleden.

De wedono wipte voor het kantoor van de controleur van zijn paardje. Zijn bediende volgde zijn voorbeeld en zocht een beschaduwde plekje op onder een boom, waaraan hij de dieren vastbond.

„Is mijnheer de controleur binnen?” vroeg de wedono aan een oppasser.

„Ja, heer.”

„Vraag eens, of ik hem spreken kan.”

De oppasser ging het kantoor binnen, kwam na enkele ogenblikken terug en zei beleefd: „Mijnheer de wedono kan binnenkomen.”

Controleur Verhagen stond van achter zijn bureau op, de Javaanse bestuursambtenaar hartelijk begroetend: „Goede dag, wedono! Gaat het goed met u en uw gezin? Gaat u zitten.”

En na wat heen en weer praten, zoals dat gaat bij zo'n bezoek, begon de wedono uitvoerig te vertellen, wat hem bewogen had, de lange tocht naar de kota te ondernemen. Na een paar zinnen begreep Verhagen al, waarom het ging, maar hij luisterde geïnteresseerd naar het lange verhaal en vooral naar het mooie Javaans, dat de wedono sprak. De zaak was eenvoudig.

De dessalieden van Woeroet klaagden de laatste tijd herhaaldelijk over een tijger, die in het woud ten Zuiden van het dorp moest zitten. Hij had al verscheidene geiten en jonge paarden geroofd. „Pah Wirio, het dessahoofd, meldde me, dat de tijger gisterennacht op zijn erf is geweest en een jonge karbouw uit de stal heeft gesleept. Ze hoorden het, maar durfden niet voor de dag te komen. Pah Kajoen meldde me, dat hij het dier tegen de avond op verre afstand gezien heeft. Bijna niemand durft meer tegen donker de weg op. En nu heb ik de reis hierheen gemaakt om u te vragen, of u ons mis-

schien helpen kunt door het zenden van mannen om het dier te doden. Enkele lieden van Woeroet weten ongeveer de plaats, waar hij waarschijnlijk zit.”

„Hebben ze sporen gevonden?”

„Ja, mijnheer. Want die jonge karbouw heeft hij diep het woud ingesleept. Pah Wirio en enkele anderen hebben het spoor gevolgd, maar ze durfden niet verder, want ze hebben geen goede wapens.”

„Hebben ze een overschot van het kalf gevonden?”

„Nee, dat niet. Maar als goed gewapende lieden het spoor verder volgen, zullen ze zeker de rest van het vlees vinden en daar het dier tegen de avond kunnen opwachten.”

Verhagen dacht even na. Hij voelde er zelf veel voor, maar hij was nog nooit op de tijgerjacht geweest. Hij had het niet verder gebracht dan het verwonden van een paar wilde zwijnen, en toen was hij dankbaar geweest, dat ze niet op hem afkwamen. Bang was hij niet, helemaal niet, maar wel onbedreven en lang geen scherpschutter. Als hij nu een paar ervaren jagers mee kon krijgen, mensen, waarop hij aankon, als hij in de knijp kwam te zitten — je kon nooit weten, nietwaar? — dan zou hij graag, heel graag meegaan.

Wacht eens — die ambtenaar van het hulppostkantoor, Wittero! Ah ja, die Wittero, die in de soos zulke prachtige, sterke verhalen kon doen over zijn Sumatraanse jachtavonturen; die je liet rillen van spanning en gieren van plezier tegelijk; en die klaagde, dat er op Java geen behoorlijk stuk wild meer was. Als hij eens...

„Wedono, ik geloof, dat ik u helpen kan,” zei Verhagen, terwijl hij opstond.

„Maar mijnheer, u zult toch niet zelf meegaan? Wanneer u ons enige politiemensen stuurt, met goede vuurwapens, zullen we u zeer dankbaar zijn.”

„Wilt u hier even wachten? Dan kom ik straks met bericht. Ik moet er voor op uit. Hier is een sigaar. En — oppasser... Breng een kop koffie voor mijnheer de wedono!”

De controleur zette zijn uniformpeupel op, nam zijn fiets en reed naar het postkantoor. Daar was Wittero niet, maar wel in zijn huis er naast.

„Goeie morgen — ik heb een bestetijding voor u!”

„Wel-wel, mijnheer Verhagen. Gaat u zitten, gaat u zitten! Een goeie tijding! Een promotie tot directeur van de posteries soms? Ha-ha-ha! Een kop koffie?”

„Nee-nee, zoveel...”

„Een glas bier dan?”

„Dank u, dank u — ik heb weinig tijd. De wedono zit op me te wachten.”

En eindelijk kon Verhagen aan het woord komen om te zeggen, wat hem op het hart had.

Een tijger in Woeroet! Wittero spitste de oren, toen hij de bijzonderheden hoorde. Dat er hoogstwaarschijnlijk een duidelijk spoor en een restant van de prooi te vinden zouden zijn, vond hij heel belangrijk. De controleur hoefde niet eens meer te vragen, of Wittero voor het avontuur te vinden was. Hij zag het al wel: de man zat er op te springen, hij wiebelde met zijn knieën, terwijl hij luisterde en allerlei vragen stelde.

„Mooi — juist. We moeten het gauw mogelijk,” bevestigde hij.

Bij deze woorden kwam zijn vrouw binnen, die na de begroeting nieuwsgierig vroeg: „Waar moet u heen?”

„Eh — uh —,” draalde de heer. „mijnheer Verhagen en ik gaan... U gaat toch mee, nietwaar?”

„Ik ga mee. Maar ik heb nog nooit zo'n gevalletje bij de hand gehad. Dus u moet de leiding maar nemen. En heeft u ook enkele kennis, die er wat voor voelen? Ervaren schutters?”

„We zullen mijn klerk, Willem, meenemen. Die durft. En hij schiet net zo zeker als ik, tenminste, bijna zo goed als ik.”

Natuurlijk. Wittero was boven baas. Behalve thuis, want hij keek zenuwachtig als een stoorjongen naar zijn vrouw, die er lang achter was, wat haar man in het schild voerde.

„Zo. Dus je gaat op jacht. Zet dat dan.”

„Ja — ja. Uh — mijnheer Verhagen en ik en Willem. Uh — maar meer neem ik er niet mee, mijnheer Verhagen!”

„Drie geweren maar? Maar dat is toch te weinig. Zouden we niet wat veldpolitie meenemen?”

„Niet doen, niet doen. Veel we-

PINKSTERFEEST

GEEST DES HEEREN, KOM VAN BOVEN!

1. Seet des Hee-ren, kom van Bo-ven! Laaf met

Uw ge-na-de-goed Al-le zie-len,

die ge-loo-ven, Doe ze bla-ken van Uw gloed!

Op het blinken U-wer dra-len Buijg'ich d'aard voor

Je-zus neer, kaam-len rich van hein-den veer

Al-le ton-gen, al-le ta-len. Hal-le-lu-ja.

U zij d'eer! U zij d'eer, Hal-le-lu-ja!

2. Heilig Licht en Gids ten leven!
 Breng ons door het woord te zaam,
 Leer ons God het harte geven
 Met de zoete vadersnaam!
 Maak ons vrij van alle dwaling,
 Vrij van alle fabelleer,
 Trouw aan Christus, onze Heer
 Tot onz' uiterst' ademhaling!
 Halleluja, U zij d' eer!
 U zij d' eer, halleluja!

Uit: Stemmen des Heils door J. Douma. Uitgave W. D. Meinema, Delft.

verontrust hem." En tegelijk wipte hij heen en weer en keek schichtig naar zijn vrouw. Oei, zij wist. Dat zag hij aan haar ogen. En de held haalde nerveus zijn vingers door zijn haren en wiebelde nu heel erg met zijn knieën. Want — dáár had je het lieve leven al...

„Wel ja, wel ja. Een tijger. Mijnheer gaat weer op tijgerjacht. En ik een slapeloze nacht.”

Verhagen, beducht voor interventie, stelde lachend voor: „Gaat u dan mee, mevrouw. Erg gezellig!”

Maar nu werd ze heus kwaad, en dan gebruikte ze wel eens een Hol-

landse uitdrukking verkeerd. „Ik laat mij niet voor mijn lapje houden!” En toen ratelde ze aan één stuk door over de gevaren, die Wittero op Sumatra bij dergelijke jachtpartijen doorstaan had. En als hij sussend en geruststellend mompelde: „Och kom, zo erg was het niet...” dan snibde ze terug: „En je vertelt het op elke visite!”

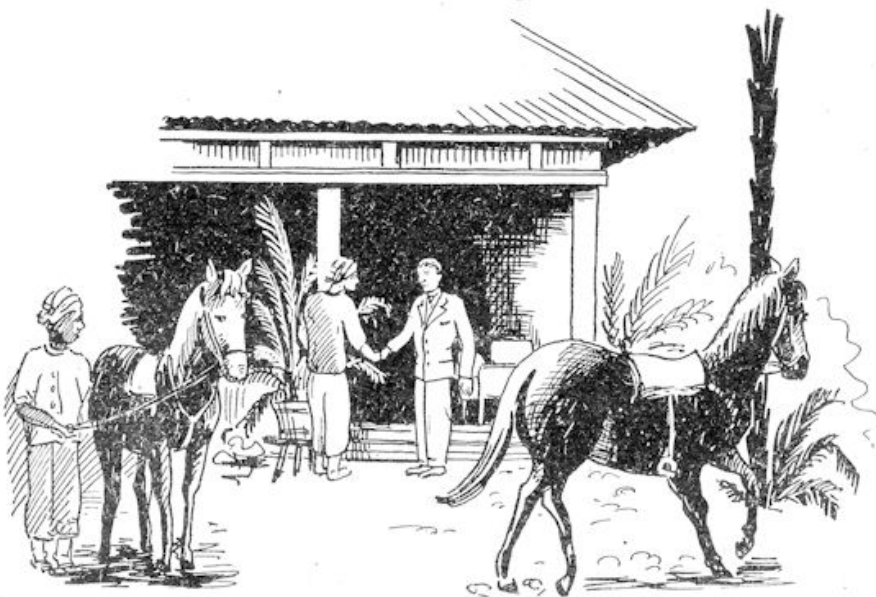
„Nu ja, maar we doen het niet voor ons plezier. We moeten die mensen in Woeroet helpen,” beweerde Verhagen, en Wittero knikte heftig, dat het waar was.

Zijn vrouw zuchtte: „Op Sumatra ben je bijna...”

„Och wat! Zo'n Javaans tijgertje is heel wat anders. Een grote, wilde kat! Ha-ha-ha! Wat zegt u, mijnheer Verhagen?” En omdat deze opstond, ging Wittero hem na om hem uit te laten en de laatste afspraken te maken.

Willem werd geroepen. Hij was enthousiast en raadde aan, zo gauw mogelijk te vertrekken. Want er moest nog veel gebeuren, en vóór donker moest alles in orde zijn. Afgesproken werd, om elf uur te vertrekken.

(Slot volgt)

2) (Slot)

door: Joh. van Hulzen.

Verhagen kon de wedono dus geruststellen. „We komen kort na de middag. Wilt u het dessahoofd in Woeroet waarschuwen? We hebben een paar mensen nodig om ons het spoor te wijzen en een bamboestelling voor ons te maken bij het kadaver — als we dit tenminste vinden. Dat hopen we dan maar.”

De wedono was zeer dankbaar, dat hij de dessa zo'n goede tijding kon brengen en zei, dat de controleur op alle hulp kon rekenen. Hij zou vast vooruit rijden en nam afscheid.

Verhagen verkleedde zich vlug voor de tocht, gaf zijn orders aan de staljongen en een uur later stonden er vier paarden gezadeld klaar, want er ging nog een oppasser mee om in Woeroet voor de paarden te zorgen.

Wittero en Willem, de geweren in foedraal over de schouder, met putties en rijglaarzen, met donker overhemd en hun oudste vilten hoed, zagen er als je reinste woudlopers uit. Willem, een Indische jongen van 18 jaar, maar die al heel wat gejaagd had, was in de wolken van plezier. Wittero zag er wat pips uit; hij had herrie met zijn vrouw gehad. Maar het was zijn eigen schuld, vertelde hij onder het rijden.

„Ik zeide: je krijgt het tijgervel als kleedje voor je bed. Nou, toen had je het gaande, hè? Ik wil dat smerige ding niet in huis hebben, zei ze. Je moest eens het hart hebben, er mee aan te komen. Nou, zeg ik, een tijgerhuid is een hoop waard! Zo'n prachtige kop met open bek! Ja, waar je in donker je hals over breekt! zegt ze. Ik vind het gemeen van je, om daarover te praten. Ik zie vannacht niets dan tijgerkoppen. Je schijnt er plezier in te hebben, me nog angstiger te maken dan ik al ben... Zorg maar liever, dat je je eigen huid terugbrengt!”

„Och,” zei Verhagen, „ze heeft veel te veel griezilverhalen van je gehoord, daar pluk je nou de vruchten van. En wat die huid betreft, wie

praat er nou over de huid, als de beer nog niet geschoten is. Apropos, Willem, heb je patronen genoeg?”

„Ja, genoeg mijnheer, maar ik heb er maar één nodig.”

„Opschepper!”

Het was gloeiend warm in de volle middagzon. Eerst konden de drie jagers op de brede zandweg naast elkaar rijden, maar toen ze het bergpad naar Woeroet insloegen, met vrij steile hellingen op en af, reden ze achter elkaar en kon er dus weinig meer gebabbeld worden. Kort na de middag bereikten ze de dessa, waar ze hun paarden moesten achterlaten. Pah Wirio, het dessahoofd, begroette de heren. Bij hem stonden een paar eenvoudige dorpsmannen met speren en kapmesses. Het waren de mensen, die als spoorzoekers mee zouden gaan.

Na zich eerst wat verfrist, en wat gegeten en gedronken te hebben, begon men de tocht door het woud. Hoewel het nog vroeg in de middag was, hing er onder het dichte loofdak van de zware, geweldige bomen een schemerig licht. Daarin zweefden en fladderden vlinders en vogels, rode en groene en paarse en oranje — zo verrassend schoon, dat je er wel een uur en nog langer naar zou willen kijken. Maar de woudlopers hadden wel op wat anders te letten.

Uit voorzorg en gewoonte hadden ze de geweren geladen, maar afgesproken, dat ze zich niet door een zwijn of hert zouden laten afleiden. Verschrikte apen, soms in troepen bij elkaar, maakten een kabaal van belang, wanneer ze schreeuwend en elkaar waarschuwend hoog over de hoofden der jagers sprongen en slingerden. Maar de mensen hadden al hun aandacht en oplettendheid nodig om zich door de verstrengelde stronken en neerhangende takken een weg te banen. Tussen de omgevallen bomen was het wilde struikgewas hoog opgeschoten. De mannen moesten voortdurend klauteren, bukkend

en dringend zich een weg zoeken en soms met het kapmes een doorgang in het opstaande hout hakken. En dan is er weinig gelegenheid om te letten op fraaie orchideën en vlinders en vogels, grote hagedissen of slangen.

Was hier wel een pad te ontdekken? De spoorzoekers van Woeroet gingen de drie jagers vóór in een bepaalde richting. Dat was duidelijk al kon men door deze rimboe kwalij spreken van een pad. Wittero zacht tot Verhagen: „Dit is een tijgerspoor. Absoluut.” En hij wees op gebroken takken en plat gras tekenen, dat hier een prooi was weggeslept.

Ineens hield Pah Kajoen stil. Hij wees naar de grond. De anderen kwamen nader. Ze zagen duidelijke bloedvlekken. Wittero knikte: „Hier is in orde.”

Verder gingen ze. Ze kwamen bij een open plek, waar ieder nu duidelijk het spoor zag in het volle licht van de nog hoogstaande zon. Ze volgden het en kwamen weer in een zeer woest woudgedeelte. Wittero was ook naar voren gekomen. Turend naar de grond volgde hij alle tekenen en indrukken, die hij ontdekte. Plotseling stond hij stil, wijzend op een ander spoor, dat dwars door laag struikgewas liep. Terwijl de anderen wachtten, ging hij door de struiken heen, kwam enige ogenblikken later terug, haastig en zei: „Dit is het!”

Voorzichtig drongen nu ook de anderen door het hout heen. Daar zagen ze op een open plek het kadaver van een jonge karbouw, verscheurd, half verslonden. Allerlei klein gedierte kroop er overheen.

Wittero was tevreden.

„De kans wordt al groter,” zei hij zachtjes, als voor zich zelf. Onderzoekend nam hij de omtrek op. Hij moest een afdak op stevige palen neergezet worden, met een stevig bamboevloertje een paar meter boven de grond. Men had er immers ruis schoots de tijd voor om het zich een beetje makkelijk te maken, en een plaats te hebben, om de komende dingen rustig af te wachten. Sommige jagers gaven de voorkeur aan een makkelijke zitplaats in een zware boom, maar Wittero had hiermee op Sumatra geen prettige ervaringen opgedaan. Op de duur was zo'n zitplaats erg lastig voor de vrije beweging van armen en benen. Je moest zo stil zitten; en op de kritieke momenten kon je er visite krijgen van grote rode mieren of slangen. Dan moest je naar beneden, of je wilde of niet. En dat kon de mislukking betekenen van de jacht, het schrikken van het wild, of — wa

erger was — levensgevaar voor de jager. Want bij een aanval konden je makkers niet schieten zonder het risico te lopen, de in het nauw gedreven jager te raken.

Binnen het uur hadden ze een vrij stevig afdak, een open hok op dikke bamboepalen gemaakt. Bamboe was er in overvloed. Toen het klaar was, zei Wittero, dat de dessamannen naar huis mochten gaan. Gevaar voor een onprettige ontmoeting met de gestreepte rover was er nog niet. Daarvoor was het te vroeg. Voor de eigenlijke jacht had men de mensen toch niet nodig. En Wittero hield niet van veel volk bij zo'n akkefietje. Rust, stilte, urenlang geduldig wachten — dat waren de voorwaarden om mogelijk succes te hebben.

Zo bleven ze met hun drieën in hun hok achter, waar ze een goed uitzicht hadden op het kadaver. Men at en dronk en praatte nog wat samen. Langzaam zag men de tinten om zich heen zachter worden, bij het verstrijken der uren. De boomtoppen stonden nog in het licht, maar men zag ze verkleuren tot donker-

rood, en beneden in het lommer en op de grond verdoezelden het geel en bruin. Muskieten gonsden om de drie stiltzittende mannen.

Onverwacht — een rilling door het woud. Het verre gebrul van een tijger. Toen was het weer stil, nog stiller scheen het dan zoëven. Hier en daar vernam men zacht gekraak en geritsel. Verhagen stootte Wittero aan. Deze schudde van neen. Het gerucht was afkomstig van vluchtende dieren, die een schuilplaats zochten voor de bloeddorst van de verschrikkelijke, almachtige rover.

De drie jagers lagen voorover op het hoge bamboevloertje, het geladen geweer in de armen. Hun handen en gezicht hadden ze met houtskool zwart gemaakt. Af en toe schudde Willem nijdig het hoofd. Dan hoorde men even een bamboelat kraken.

„Wat heb je toch...” fluisterde Wittero.

Maar Willem antwoordde niet. Het waren die verwenste muskieten, die hem zo staken. Verhagen rilde soms van spanning, nu en dan zuchtte hij diep.

Opnieuw gebrul... Maar nu veel dichterbij. Zeer duidelijk hoorde men nu gekraak van takken, geruis van hard gras. Seconden lang tuurden zes ogen naar de plek waar de prooi lag.

Een schok ging door het lichaam van Verhagen... Want ineens zag hij de lichte, geweldige kop van de tijger uit een struik te voorschijn komen. En daarna het gehele machtige lichaam van het monster. De prachtige huid streepste vrij duidelijk af tegen het donker van het geboomte en de grond. Nu stond hij recht tegenover het hok — en snoof hoorbaar, alsof hij onraad rook. Daarna keerde hij zich af naar het overschot van de karbouw en zette er zijn muil in.

Pèng! Pèng!

Twee scherpe knallen. Uit de geweren van Verhagen en Wittero. De tijger sprong hoog op en sloeg met een afgrijselijk gebrul de klauwen in de lucht...

Pèng!

Een schot uit Willems geweer.

Met een doffe plof stortte het reuzenlichaam neer, vlak naast zijn prooi. Nog een wenteling, een ruk met de poten... Toen lag hij stil — even roerloos als het bloedige kadaver.

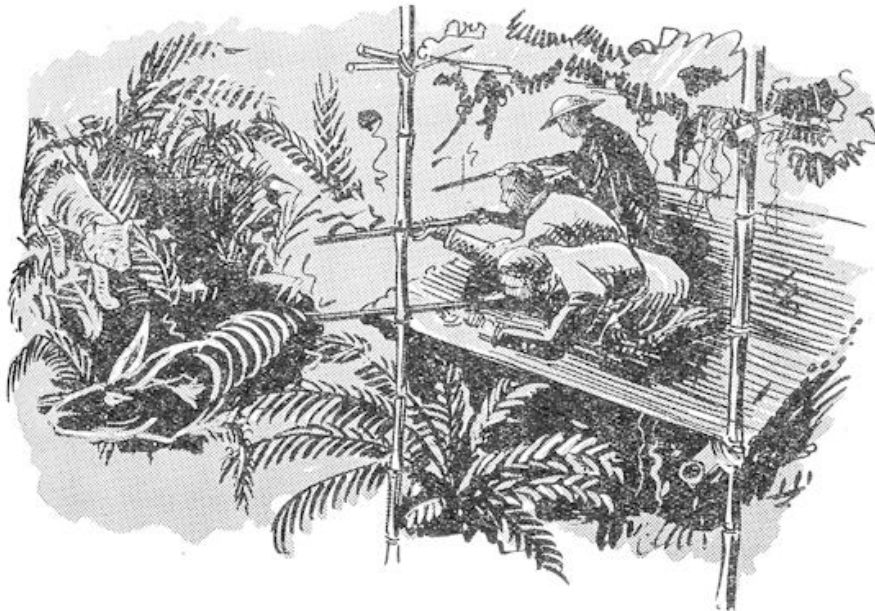
„In de kop! Mijn schot!” riep Willem en sprong van de verhoging op de grond. Ook de anderen kwamen naderbij, opgewonden van het snelle succes. Wittero maakte vlug een fakkel van lang, droog gras om te zien, waar ze hem getroffen hadden. Inderdaad: een schot in de kop, naast het oog; één in de schouder; één in de flank.

Verhagen stond nog te trillen op zijn benen.

„En van wie is dit schot?” vroeg Willem triomfantelijk aan Wittero en wees op de kopwond.

„We zullen hem de eer maar geven,” zei Wittero tot Verhagen.

„Aha! Maar die heb ik ook!” pochte de jongste jager.

Oplissing Kruiswoordraadsel van blz. 92

Horizontaal: 1 haak; 2 rasp; 3 opera; 4 largo; 5 neet; 6 alt; 7 meel; 8 Deli; 9 rei; 10 eind; 11 a.s.; 12 steunen; 13 te; 14 kraal; 15 groet; 16 blij; 17 laars; 18 esp; 19 lap; 20 mal; 21 eg; 22 tam; 23 ra; 24 serre; 25 lezen; 26 naar; 27 amen; 28 thema; 29 léges; 30 takel; 31 op; 32 do; 33 teken; 34 geroep.

Verticaal: 35 Zondag; 1 heel; 36 Artis; 37 Aa; 38 al; 39 samen; 40 prei; 41 zolder; 42 pees; 43 kleur; 44 Gent; 45 are; 46 tin; 47 tjalk; 48 eerst; 48 trijp; 49 zeem; 14 klagen; 50 la; 15 gr voor gram; 51 tsaren; 16 bles; 52 Arabier; 53 plan; 54 dra; 55 rem; 56 rang; 57 erts; 25 laat; 58 zerk; 59 slot; 60 slop; 61 epe; 62 elk; 63 aar; 64 Ede; 65 en; 66 G.G. voor Gouverneur-Generaal.

Achteraf bleek dat er in de opgave enkele onduidelijke of

verkeerde woorden waren gebezigd. Hiermede is bij de uitslag rekening gehouden, zodat men daar toch geen schade van heeft ondervonden. Zoals echter wel te verwachten was, moesten de prijzen toch onder de winnaars worden verloot. Hier volgen de namen van de winnaars:

1. **Leen Kats**, Dubbele ring A 149, Sommelsdijk.
2. **Meike Kamsteeg**, Prins Hendriklaan 14, Oegstgeest (Z.H.)
3. **Jan Oosterwijk**, Noordersingel 91, Berkel (Z.H.)

Troostprijs:

Ria v. Schaardenburg, Zwingelspaan B 293, Post Oude Molen (N.B.)

Kees Cornelissen, Middelburgsestraat 4, Souburg.

Betty Koers, Vlielandsestraat 95, Scheveningen.

Huib Roelse, Glacisstraat 59, Vlissingen.

Cor Geljon, Brederodestraat 122 huis, Amsterdam-W.